Ч. 44 Неділя 24 лютого (9 марта) 1902. Рік XII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма принимають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік	К	4·80
на пів року	„	2·40
на чверть року	„	1·20
місячно . .	„	—·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік	К	10·80
на пів року	„	5·40
на чверть року	„	2·70
місячно . .	„	—·90

Поодиноке число 6 с.

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Вісти політичні.

(З Ради державної — Прибічна рада для будови доріг водних. — Подорож кн. Генрика пруского до Америки.)

На вчерашнім засіданю палати послів, по відчитаню інтерпеляций, приступлено з черги до дальшої дискусиї над станом облоги в Триєсті. По промовах кількох бесідників і референта, принято заведенє того стану правительством 180 голосами против 96. Відтак приступлено до дальшої наради над буджетом, а то над станом водних доріг. При кінци засіданя відповідали міністри на інтерпеляциї. Слідуюче засіданє відбуде ся в понеділок.

Прибічна рада для будови доріг водних відбулаві второк своє перше засіданє, при участи представителів міністерства торговлї, війни, зелізниць, справ внутрішних, скарбу, рільництва і секциї для маринарки, під проводом міністра торговлї бар. Каля, котрий в своїй промові зазначив, що через закон о будові доріг водних прибула для міністерства торговлї нова дуже важна задача. Тепер же розходить ся о рішенє трудних проблемів технїчних, якими має заняти ся прибічна рада. Поперед всего випадає рішити питанє, котрі канали має ся будовати в першім періоді, т. є. від 1904 до 1912 р. Сам закон дає в тім взглядї о стілько указку вже в §. 1, що будова тих доріг, що до котрих інтерессовані краї повзяли вже прихильні ухвали, має розпочати ся найпізнійше в 1904 р. а скінчити в протягу 20 літ. З другої сторони міністерству видає ся не одвітним, щоби в часї до 1913 р. вибудовано лиш деякі части каналів, а їх укінченє полишено на другий період, що протягнесь до 1924 р. Випадає бо увзглядннити, що декотрі дороги водні, означені в §. 1 закона, відносять ся до потреб економічних, що не терплять проволоки; для них вже й проєкти є готові, та, зачавши їх будову, треба би довести до кінця. Крім того треба би вибудовати канал прібний, щоби виступіювати квестию; а тут на перший плян насуває ся канал Дунай-Одра з відногою до Висли. Що-до великих трудностий технїчних, то австрийска інжинерия вже не раз доказала, що она уміє їх поконати. Закон той ухвалено згідно і для добра всїх народів, тож єсть надія, що такою буде й дальша праця при его переведеню. Начальник технїчного відділу будови доріг водних, радник Мрацик указує, що в першім рядї належало би докладно унормувати роботи для будови каналу Дунай-Одра і розпочати переговори з інтересованими кругами. Предкладає вибір технїчного комітету і додає вкінци, що будова тих каналів лежить в інтересі не лише пароходства, промислу і торговлї, але хлїборобства. Забирали ще голос члени: Водзїцкий, Рус, Мастилька, Люеґер, Рапапорт і Кафтан. Водзїцкий запитував, чи не випадало би утворити окреме міністерство робіт публичних. Рус предкладає вибір чотирох комісий: для загальних справ каналових, для каналу ческо-горішно-долїшно-австрийского, для моравско-шлеского і для моравско-галицкого. Мастилька витикає, що міністер не згадав нїчого о реґуляциї рік. Вносить побільшити число членів ради прибічної на 50, з котрих по половинї вибирали би правительство і краєві видїли. Люеґер вносить вибір комісиї реґуляміновоі з 11 членів, Рапапорт утворенє комітетів льокальних в містах і краях інтересованих, Кафтан, щоби засіданє ради скликано ще раз в марті.

Князь Генрик по офіцияльних принятях в Ню-Йорку і Вашинґтонї пустив ся в тріюмфальну об'їздку по всхідній части Сполучених Держав, наслухавши ся не мало комплїментів і запевнень о приязни для себе і свого брата та впевнивши взаїмно від себе Американців о таких чувствах для них цїлого нїмецкого народа. З всїх промов, які стрічаємо тут і там, найбільше займавими будуть проголошені на бенкетї праси, т. є. промова редактора Neue York Tribune Рейда і відповідь кн. Генриха. Редактор Рейд порівнав президента Русвельта з цїсарем Вільгельмом, котрий знає, чого хоче, висказує то отверто і поступає одвітно своїм плянам, як то робить і Русвельт. Хоч цїсар Вільгельм є начальним гетманом армії, все таки удержав він мир, постарав ся о поправу долї робітників, піддержує штуку, лїтературу і все що добре і гарне. Три народи покликані Богом до вічної взаїмної приязни: Сполучені Держави, Нїмеччина і Анґлїя. Між двома першими була приязнь вже здавна з поводу нїмецкої крови, що плине в жилах многих Американців. Князь Генрик відповідаючи поминув делїкатно Анґлїю, а стараючись приподобати ся представителям праси, котра в північній Америцї має більше значіня ніж в Европі, не

34) *Передрук заборонений.*

УАРДА.

Новість із старого Єгипту.

Юрия Еберса.

(Авторизований переклад з дванайцятого нїмецкого виданя.)

(Дальше.)

Катуті подякувала єму з достойностию а при тім і сердечними словами, більше ще за своїх дїтий як за себе; бо перед тими, казала она, житє лише що отвирає ся, а за нею оно вже замикає ся.

— Я то знаю, що то не малий клопіт завідувати сею задовженою маєтностию.

— Все би якось чоловік терпів, коби не мусїв дивити ся, як та бідна дитина мусить без помочи, без порадоньки нужденно загибати. Ти колись єї навидів, і я питаюсь тебе, чи є де яка дівчина в Тебах, ба й в цїлім Єгиптї, що була би така красна, як она? Чи можна було єї полюбити, або хоч би ще й тепер любити? Чи она на то заслужила, щоби єї муж давав їй так нидіти на самотї, щоби єї так занедбував, як би єї таки покинув, а взяв собі на єї місце другу жінку до свого намету? Я виджу по тобі, що ти собі думаєш. Ти спихаєш вину на мене, твоє серце питає ся: А чомуж они розірвали заручини? — а твоя справедлива душа відповідає, що она би за тобою була мала красну долю.

При сих словах взяла вдовиця сестрінка за руку, і говорила дальше зі щораз більшою щиростию:

— Ми пізнали тебе нинї яко найвеликодушнїйшого чоловіка в Тебах, бо ти за тяжку кривду відплатив ся величезним добродійством; але ми тебе ще хлопцем любили і цїнили. Бажанє твого тата, що був для нас аж до кінця свого житя такий добрий як рідний брат, було для мене дорогим і сьвятим, і я була би скорше сама собі прикрість зробила, як твоїй матери а моїй сестрі. Я стерегла і виховувала мою дитину зі цїлою старанностию для молодого героя, що показав свою силу в далекій Азиї, для тебе, і лиш для тебе. Аж ось помер твій батько а з ним лягла в могилу і моя підпора, мій опікун.

— Я все знаю, — перебив їй Паакер, і споглядав понуро в землю.

— А тож хто би тобі то все розповів? — спитала вдовиця, — бо твоя мати, коли то стало ся, чого би нїхто не повірив, не хотїла мене и слухати, та заказала менї приходити до єї дому. Король сам був за Меною, котрий у него значив більше як его сини, а коли я сказала єму, що ти маєш більше право, то він приказав, а хтож спротивив би ся панови обох сьвітів, що називає себе сином сонця?! Королї забувають борзо! А кількож то разів твій батько наставляв своє житє за него, кількож то ран набрав ся він в его службі! Задля твого батька неповинен він був робити тобі такої ганьби і такого болю.

— А я сам служив єму, чи нї! — спитав Паакер, і цїле лице набігло єму кровю.

— Він тебе мало знав, — відповіла Катуті оправдуючим тоном. Але відтак змінила голос і спитала з сочувством:

— Чим же то ти вже тогди, ще такий молодий, як ти був обрушив его на себе, зробив собі его неприхильним, ба й....

— Що? — спитав проводяр, і аж затряс ся на цїлім тїлї.

— Дай спокій. — стала вдовиця его успокоювати. Ласка і неласка у королів, то так, як і у богів. Чоловік тішить ся нею або клонить ся перед нею.

— А щож то я ще викликав у Рамзеса, крім невдоволеня і неприхильности? Я то хочу знати! — відозвав ся Паакер, котрого брав щораз більший гнїв.

— Я бою ся о тебе, — успокоювала его вдовиця. — Коли він тебе понижав, то хотів очевидно лиш свого любимця піднести в очах Неферти.

— Що він сказав? — відозвав ся проводир, а студений піт виступив єму при тім на его брунатне чоло, а очима так завертав, що видко було лиш їх білок.

Катуті відступила ся від него, але він поступив ся за нею, взяв єї за руку, і спитав охриплим голосом:

— Що він сказав?

— Паакере! — відозвалась вдовиця жалуючись і з докором. — Пусти мене! То лиш тобі на добре вийде, коли не скажу, якими словами старав ся Рамзес відвернути серце Не-

виключаючи навіть Англії і Франциї, поставив американьских дневникарів на рівні з німецкими ґенералами. При тій нагоді довідались Американці з уст самого гостя о цїли его подорожи до Америки. „Цїсар — сказав князь — слїдить уважно наглий розвій Сполучених Держав в послїдних лїтах і ясно те добачає, що ваш народ високо культурний. Моя гостина має послужити лише до тїснїйших приязних відносин обох держав. По тамтім боці океану в нас все найдете щирих приятелїв“.

Новинки.

Львів дня 8-го марта 1902.

— **Іменованя і перенесеня.** П. Мінїстер просьвіти перенїс шкільних інспекторів окружних: Йос. Скворонського з Камінки струм. до Самбора; Ант. Левандовского з Лїська до Святина; Меч. Поповича з Перемишлян до Лїська; Том. Заборняка з Турки до Бучача, а іменував інспектором на округ Турка-Старийсамбір директора народних шкіл в Коломиї.

— **Від Комарна** пишуть, що дня 23 лютого відбув ся в Горожаннї малій заходом місцевого пароха о. Мих. Заяця вечерок в честь папи римского, на котрий прибули доколичні сьвященики. По вступнім слові о. Заяця відсьпівав місцевий хор папі „многая лїта“, а по відспіваню кількох народних пісень та декламациях відограли члени місцевої читальнї штуку „Урльопники“. Вечерок сей так подобав ся місцевим як і замісцевим участникам, що постановлено на будучність частїйше устроювати подібні вечерки.

— **Кілько може принести доходу одна пісня?** В однім англійскім музичнім часописи показано, кілько доходу поприносили авторам деякі пісні. Так прим. пісня Sullivan-а „Lost Chord“, яку він зложив в однїй годинї, принесла ему доходу за ту одногодинну працю 200.000 марок. За пісню „In old Maerid“ заплатив накладець авторови 400.000 марок. До таких солоно заплачених пісень належать ще: The Bet er Land, The River of Years. For ever and for ever, Goodbye, The Devond Lover, Mancy Lee. Тих шість пісень принесло їх авторам 1,200.000 марок, значить пересїчно отримав кождий автор за них по 200.000 марок. Те все, розумієсь, дїяло ся в Англії; у нас, де цїлими лїтами не можуть оплатити ся кошти виданя якої книжки — навіть дуже доброї — про композициї шкода й говорити.

— **Від сварки до ножа.** Два селяни з Андріївки коло Мушини, Павло Головач і Михайло Курудз вертаючи оногди вечером з Мушини, зачали по дорозї сварити ся. Курудз не могучи переконати свого противника, добув ножа і розпоров ним живіт Головачеви так, що є лиш мала надія удержати его при житю. Курудза арештувала відтак жандармерия і відставила до суду в Мушинї.

— **Огонь.** Зі Станиславова доносять нам: Дня 28 лютого вибух в громадї Коньчаки старі огонь, котрий знищив три господарства селяньскі і наробив шкоди на 3900 К. Погорільцї всї були обезпечені. Огонь був імовірно підложений якимсь Сохарским, котрого жандармерия арештувала і відставила до суду повітового в Галичи.

— **Страшна пригода.** В Мези-Ляборч на галицко-угорскій границї, де єсть кінцева стация лупківскої зелїзницї чекала властителька захоронки для дїтий з двома своїми донечками на поїзд. Одна з дівчат стояла за близько коло шин і надїзджаючий поїзд вхопив еї; друга дівчинка хотїла ратувати сестричку і дістала ся так само під колеса льокомотиви і обі дівчинки згинули. Мати з розпуки зійшла з розуму.

— **Забобонність і злоба.** З Турки доносять: Минувшого тиждня відкопано тут тїло жидівки, котра померла з вини неіспитованої повитухи і переведено судово-лїкарску обдукцию. То не сподобало ся жидам-старовірцям (хаситам) і они напали дня 4 с. м. на дім лїкаря дра Карпіньского і на помешканє судиї Пляпера та повибивали камінем шиби у вікнах, а навіть рами і знадоби в комнатах. Др. Карпіньский з родиною мусїв сховати ся до комірки, де вікна були замкнені віконницями. Тепер розійшла ся межи жидами чутка, що то небіжка такі збитки виробляє за то, що їй по смерти не дали спокійно лежати в гробі. Знайшли ся такі, котрі тому повірили, ба навіть і такі, котрі виділи на „власні очи“ (котрі в таких случаях звичайно блахманом заходять), помершу жидівку коло хати дра Карпіньского, як она несла кошик повен каміня.

— **Утік з криміналу.** З Коломиї доносять, що Йосиф Леткий, котрого засуджено на кару смерти за убитє супругів Боєруків з Кут утік з тамошного криміналу. Леткий втїк вже третий раз з криміналу.

— **Злобні гості.** До молдавского готелю у Львові прийшло дня 6 с. м. двох мужчин, з котрих один був войсковий, і казали собі дати комнатку а відтак принести дві склянки пива. Коли кельнер приніс пиво, не застав вже гостий але за то побачив, що подушки, матераци, колдри та инші річи були зовсїм порізані ножем. Пізнїйше показало ся, що они зробили так само в готели Бомбаха.

— **Женьский інститут** руского тов. педаґоґічного у Львові при ул. Сави ч. 3 може приймити ще кілька панночок.

Господарство, промисл, торговля, гіґієна і виховане.

Ради господарскі.

— Сівоборот або зміна плодів. Досьвід поучив, що не добре сїяти або садити ростини заедно на однім і тім самім поли, бо тогди они родять щораз слабше, або поле треба щораз лїпше справляти, що очевидно дорого коштує і така господарка не оплачуєсь. Длятого лїпше змінити плоди; тогди можна ростинам підобрати таке місце, яке для них найдогіднїйше і використати его без шкоди для ростин та без винищеня землї, а рівночасно і без збільшеня видатків. Зміна плодів дає великі користи і длятого треба добре знати, як еї собі завести. Передовсїм треба мати на увазї, які ростини хоче хто управляти і кілько що року має на них призначити місця. Се зависить в першім рядї від місцевих обставин, н. пр. що комусь оплатилось би лїпше в его сторонах сїяти і садити, а дальше від того, кілько він хоче держати худоби, чи може легко роздобути потрібну скількість гною і т. п. Хто собі то все розважив і рішив ся, як має господарити, чи держатись більше рільної господарки, чи більше годівлї худоби, для

ферти від тебе. Пусти мене і не забувай з ким говориш!

Але Паакер лиш ще сильнїйше стиснув еї за руку і ще більше наставав на то, щоби она ему сказала.

— Встидай ся! — відозвала ся Катуті. — Мене рука болить. Пусти мене! Не хочеш, аж довідаєш ся, що він сказав? Ну, то вже скажу, але тоті слова вийдуть з моїх уст лиш длятого, що ти мене змушуєш. Він сказав, що як би не знав, що твоя матїр Сетхем честна жінка, то не уважав би тебе за сина твого батька, бо ти так неподібний до него, як сова до орла.

Паакер пустив зараз руку вдовиці а его поблїдлі уста замуркотїли: Так — так — —

— Неферт боронила тебе та й я з нею, але надармо. Не бери собі того лихого слова так дуже до серця. Твій батько був чоловіком, якого нема другого, а Рамзес памятає добре, що ми споріднені з давним королївским родом. Єго дїдо, его батько та й він то доробковичі, а жиє ще один, що має більше право до престола фараонів, як він.

— Намістник Ані! — сказав Паакер сьміло.

Катуті притакнула ему головою, приступила близше до проводиря і сказала з тиха:

— Я віддаю ся тобі в руки, хоч знаю, що они могли би підняти ся і на мене. Але ти моїм природним союзником, бо той сам Рамзесів вчинок, що тебе зганьбив, зробив мене союзницею плянів намістника. Тебе позбавив король нареченої, мене доньки; твою душу наповнив ненавистию против гордого суперника, а менї влив огню до серця, бо знищив щастє моєї дитини на цїле житє. Я чую ще трохи крови Гатшепсу в моїх жилах, а мій дух єсть досить сильний, щоби правити мужчинами. То я викликала дрімаючі бажаня в груди намістника, котрі звернули его очи на престол, до котрого его боги призначили. Слуги небесних, єреї, суть нам прихильні, маємо....

В тій хвили зробив ся рух в городі і до сьвітлицї вбіг задиханий невільник та дав знати:

Намістник заїхав перед браму!

Паакер став як би приголомшений, але й зараз стямив ся та хотїв відійти, але Катуті задержала его і сказала:

— Я іду Аніґви на стрічу; він буде рад з того, коли тебе побачить, бо він тебе цїнить високо і був приятелем твого батька.

Скоро Катуті вийшла із сьвітлицї, виліз карлик Нему з поза листистих ростин, станув перед Паакером і спитав сьміло:

— А що? Чи я тобі вчера не добре розповів?

Але Паакер не відповів ему на то нїчого, лиш відтрутив его ногою на бік та став задуманий ходити по сьвітлици.

Катуті стрітилась з намістником на серединї города. Він держав звинене в трубку письмо в руцї і повитав еї вже здалека радістним рухом руки.

Вдовиця видивила ся здивована на свого приятеля.

Їй здавало ся, як би він аж висший став і нїби помолоднїв від того часу, коли она его послїдний раз виділа.

— Гаразд тобі! — відозвалась она до него трохи нїби дружно, трохи почестливо і підняла руки в гору як би в молитві до него, мов би то він мав вже на своїй голові подвійну корону горішного і долїшного Єгипту. — Чи тебе стрітила девятка [1]) богів, чи Гатгори поцїлували тебе в снї? Сей день то білий, то день щастя; я то вже виджу по тобі.

— Ти знаєш письмо — відповів Ані весело але з повагою — то прочитай отсю вість!

Катуті взяла звинений папірус з его руки, прочитала его, віддала ему назад і сказала з повагою:

— Войско, котре ти вирядив, побило сполучені племена Купітів [2]) та веде їх плїнених князів з несчислимими скарбами та й десять тисячів бранців до Теб! Дякувати богам за то!

— А дякувати передовсїм за то, — докинув Ані, — що мій вожд Шешенк, мій молодший брат і приятель веде здоровий і незраненай наших борців домів. Менї здає ся, Катуті, що наші мрії набирають сегодня тїла і крови.

— З них стають герої! — відозвала ся вдовиця. — А тебе самого, мій володїтелю, дїткнув ся віддих якогось бога. Ти ступаєш тут коло мене як правдивий син Ри, з твоїх очий сьвітить ся відвага Мента [3]), а на твоїх устах красує ся усьміх побідного Горуса.

— Зажди ще, зажди, другине — сказав Ані здержуючи ревність вдовиці. — Тепер треба більше як коли небудь держатись мого старого правила, перецїняти силу противника а свою власну силу уважати за слабшу, як би она на то заслугувала. Нїчо менї не пощастило ся, о чім я гадав, що оно певно удасть ся, а за то пощастило ся неодно, о чім я побоював ся, що не удасть ся. То ледви ще початок успіхів!

[1]) У стародавних Єгиптиян виступають боги звичайно по три або девять разом, але також і по 7, 8, 13 і 15. В казцї про двох братів стрічає девятка богів самотного Батау і сотворяє ему жінку.

[2]) Етіопцї.

[3]) Божок війни у Єгиптиян.

котрої потребує більше паші, той мусить опісля так зробити: Все орне поле треба так розділити, щоби поробити з него більше менше однакові лани або ниви. При чотиролїтній зміні плодів єсть найпростїйший поділ, бо на чотири части і тогди слїдують по собі: ростини окопові, яре збіже, паша і озимина. Коли би хтось мав н. пр. 2 морґи поля, то заводячи чотиролітний сівоборот, подїлить їх по половині. Коли би мав три, то може їх подїлити так само по половині, а тогди в пятім році прийдуть на пяте поле ростини окопові, а в шестім році на шесте поле ярі засіви. Хто би мав 5 морґів, то на чотирох морґах заводить чотиролітний сівоборот, а пятий або лишить до свобідної господарки, або розділить єго на чотири части, а тогди для чотиролітного сівобороту буде мати по морґови і чверть. Так можна подїлити собі кожде поле до чотиролїтної зміни плодів.

— Розмножуванє корчів овочевих. Корчі овочеві можна розмножувати: 1) Розходнями розмножує ся малини і ожини. Розходнями називають ся ті пагони, котрі виростають подальше з кореня старої ростини. З поміж кількох розходнів вибирає ся найкращі і найсильнїйші і лишає ся їх, а прочі витинає ся. Так робить ся що року. 2) Розмножуванє відкладнями (аблеґрами) єсть то дуже простий спосіб: нагинає ся пагін або галузку старої ростини аж до землї і закопує ся єї, не відтинаючи єї від старого пня. Пагони відкладає ся в лїтї, галузки і галузи в осени. В той спосіб розмножують ся: виноград, фіґи, верпини і парічки, лїщина і чорна морва. Найбільше розмножує ся в той спосіб виноград і то або таки просто в ґрунтї, або в кошах і вазонках. Коли має ся робити відкладнї, то доокола старої ростини робить ся ровець, нахиляє ся до него пагони і там розстелює ся єго широким каблуком, і ключками припиплює ся до землї; горішний конець пагона або галузки підносить ся просто в гору і засипує ся ровець рівно землею. Горішний конець пагона притинає ся на 2 або 3 очка понад землею. Верпини і лїщину можна дуже добре розмножувати слїдуючим т. зв. хіньским способом: Нагинає ся цїлу галузь до неглубокої ямки, котру треба так широкою зробити, як богато на ній галузок або пагонів. Кожду галузку треба ключкою припиплити до землї і присипати. Коли очка виженуть вже на яких 10 центиметрів, присипає ся галузки на 8 центим. грубо землею, а тогди всї пагони пустять корінє і буде тілько нових ростин, кілько пагонів Відкладнї відтинає ся аж тогди, коли добре пустять корінє. Відтяті відкладнї засаджує ся відтак на місце призначеня або до шкілки овочевої.

— І буряни треба зужиткувати. Всякі буряни надають ся дуже добре на компост; їх складає ся верства на переміну з землею, і лишає ся, щоби згнили. Але той спосіб робленя компосту і тягне ся дуже довго — лїтами — і не зовсім добрий, бо в компості може дуже легко лишити ся насїнє з бурянів і розсївати ся дальше. Лїпше єсть коли буряни замість верствами землї перекладає ся верствами паленого, негашеного вапна, котрим їх посипує ся. Буряни тогди борзо згнинють і будуть зовсім нешкідливі, бо вапно знищить навіть насїнє. Скоро так уложить ся купу бурянів, треба їх обсипати з боків і зверх землею. В той спосіб зроблений компост єсть дуже добрий на сїножати і поля, котрим ще додає і вапна.

Вісти господарскі, промислові і торговельні.

— **Цїна збіжа** у Львові 7 марта: Пшениця 8·75 до 8·90; жито 6·70 до 6·80; овес 6·90 до 7·30; ячмінь пашний 5·50 до 5.75; ячмінь броварний 6·50 до 7·50; ріпак 13·25 до 13·50; льнянка 10·75 до 11·25; горох до вареня 8·50 до 13·—; вика 7·75 до 8·50; бобик 6·— до 6·50; гречка 6·75 до 7·50; кукурудза готова 0·— до 0.—; хмїль за 56 кільо —·— до —·—; конюшина червона 50·— до 65·—; конюшина біла 50·— до 100·—; конюшина шведска 60·— до 95·—; тимотка 28·— до 38·—.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Будапешт 8 марта. Прибув сюди президент австрийского кабінету др. Кербер, аби нарадити ся з Селем в справі спільної митової тарифи. Нарада відбуде ся нинї по полудни.

Льондон 8 марта. Засудженого на смерть бурского ґенерала Круйцінґера помилувано.

Париж 8 марта. З'їзд робітників гірничих ухвалив вчера 105 голосами против 98 відкинути намір загального страйку.

Новий Йорк 8 марта. Кн. Генрик пруский прибув вчера до Вест-Поен, аби відвідати тамошну войскову академію.

— Але як нещасте, так і щасте не приходить нїколи само — сказала на то Катуті.

— Та й я так кажу — відозвав ся Ані.— Менї здає ся, як би я о тім переконав ся, що події в житю ходять парами. Кожде лихо має свого товариша так само як і кожде щастє. Невжеж ти можеш менї розповісти про якусь другу побіду?

— Жінки не виграють битви — усьміхнулась вдовиця — але они єднають приятелів, а я позискала одного могучого союзника!

— Якого бога чи войско? — спитав намістник.

— Щось такого по серединї — відповіла она. — Паакер, проводир короля, записав ся нам. Послухай! — І она розповіла намістникови історию любови і ненависти свого сестрінка.

Ані слухав єї не відзиваючись, відтак сказав з виразом занепокоєня і обави:

— Сей чоловік єсть слугою Рамзеса і незадовго верне назад до него. Дехто може й здогадувати ся наших плянів, але кождий, новий, що о тім довідає ся, може стати зрадником. Ти преш мене, женеш мене перед часом наперед! Тисяч здоровенних ворогів суть менше небезпечними, як один непевний союзник...

— Паакер єсть для нас зовсім певний — сказала Катуті рішучо.

— А хтож тобі ручить за него? — спитав намістник.

— Буде в твоїх руках — відповіла Катуті. — Мій розумний карлик Нему знає, що він потайком зробив щось такого, за що закон карає смертию.

Лице намістника повеселїйшало і він успокоєний відозвав ся: То зміняє річ. Чи він кого убив?

— Нї — відповіла Катуті. — Карлик закляв ся, що скаже тобі, але лиш тобі самому, що він знає, а більше нікому. Він зовсім для нас вірний і можна на него спустити ся.

— Добре, добре — сказав Ані недовірчиво; — але й він не осторожний, аж надто неосторожний! Ви такі як той їздець, котрий, щоби виграти заклад, жене коня щоби скакав через списy. Коли пробє ся на ню, то єго вина! Ви єго лишите і підете пішки дальше.

— Або й нас разом з благородним конем пробють списи — сказала Катуті поважно. — Ти маєш більше до зисканя, а длятого й більше до страченя як ми; але й найменшому житє миле, а чи я тобі, Ані, потребую казати, що я не роблю для тебе длятого, щоби через тебе щось зискати, лиш длятого, що ти менї дорогий як брат і що я в тобі виджу уплотнене нєподоптаного права моїх предків?

Ані подав їй руку і сказав:

— А ти й з Бент-Анатою говорила вчера яко моя другиня? Чи добре розумію, длячого мовчиш?

Катуті засумована потакнула головою, а Ані сказав:

— То було би мене вчера спонукало відступити від неї, але нинї набрав я відваги і коли Гатори менї поможуть, то я таки єї позискаю.

Сказавши то пішов він поперед вдовиці до сьвітлиці, де Паакер все ще ходив неспокійно то в один бік то в другий.

(Дальше буде).

Надіслане

КОБЗАР. Вибір творів Тараса Шевченка для ужитку молодїжи. Цїна 1 зр. 20 кр. Під таким заголовком видало руске Товариство педаґоґічне книжку, котрої брак вже від давна відчував ся, а котрою можуть користувати ся не лиш молодїж шкільна, але всї, котрі хотять познакомити ся з житєм і творами нашого найпершого поета. Крім обширної житєписи і погляду на литературну дїяльність Т. Шевченка, котрий то вступ займає 78 сторін, додані ще до поодиноких поезий многі поясненя в нотках, котрі богато причиняють ся до зрозуміня поезий, їх краси і духа. Книжку сю можна дістати в рускім Товаристві педаґоґічнім у Львові, ул. Чарнецкого, ч. 26.

— **„Краєвий Союз кредитовий"** видав для руских товариств кредитових потрібні друки і продає їх по отсих цїнах:

1. Книга довжників	. . .	аркуш	по	10 сот.
2. Замкненя місячні	. 2	аркуші	„	5 „
3. Інвентар довжників	.	аркуш	„	5 „
4. „ вкладників	.	„	„	5 „
5. „ уділів	. . .	„	„	5 „
6. Книга головна	. . .	„	„	10 „
7. „ ліквідацийна	.	„	„	10 „
8. „ вкладок щадничих	.	„	„	10 „
9. „ уділів членьских		„	„	10 „
10. Реєстр членів		„	„	10 „

Купувати і замовляти належить в „Краєвім Союзі кредитовім" у Львові, Ринок ч. 10 I. поверх.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ІНСЕРАТИ.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).